

Hčerka Biserka

Sovražni kralj je pahnil premagane Biserkinega očka na dno visokega stolpa. Ni mu dajal ne hrane ne vode in podgane so mu bile edina družčina. Skozi lino je sijalo sonce in mu pripovedovalo, da so še zelene livade, zlata polja, bele hiše in gradovi. Žalosten je bil in žalostna je bila tudi njegova hčerka Biserka. Mamice ni imela, mamica je umrla. Imela je samo očka v temnem stolpu ter belega golobčka in številne sluge v belem dvoru.

Izpustila je belega golobčka in mu rekla: »Pojdi, pojdi, moj golobček; leti, leti in poišči očka! — Reci mu, da ga pozdravljam in da jočem noč in dan!«

Golobček je odletel in Biserka je zrla za njim, ko je že izginil med oblaki. Golobček je dolgo blodil iz kraja v kraj, dokler ni priblodil do linice v visokem stolpu.

Smuknil je v temno ječo, sedel zamišljenemu očku na roko rekoč: »Biserka me pošilja, pozdravlja te in joka po tebi!«

Očku se je storilo milo in dejal je: »Nikoli več me ne bo videla! Od gladu in žalosti bom umrl. — Pozdravi jo in povej ji, naj ostane dobra, dobra...«

Golobček je odletel in povedal Biserki, kako se godi očku.

Biserka se je razjokala. Potem je ukazala slugam, da se odpravijo na konjih za golobčkom. Na konje

naj nalože belega kruhka, rujnega vinca in rdečih jabolk.

In spet je gledala, kako so odhajali sluge na konjih, pred njimi pa je letel golobček beli.

Pred nočjo so dospeli do stolpa. Straža je stopala okoli gradu. Pa se je domislil stari zvesti sluga Milivoj in ponesel straži belega kruha in rujnega vinca. Vojaki se niso dolgo upirali in segli so po kruhku in vinu. Hitro so sladko zaspali.

Sluge pa so medtem vrinile skozi lino ujetniku kruhek, vino in jabolka.

»Pozdravite mi hčerkico,« je dejal kralj, »in recite ji, da ne morem jesti. Hudo sem bolan,« in nasul je kruhek podganam in jim nalil vina v zlato čašo.

Žalostni so se vrnil golobček in sluge domov.

Biserka se je spet razjokala.

Spomnila se je čarovnice Gozdovnice in namerila se je z golobčkom na rami iskat jo.

V temnem gozdu je prebivala. Volkovi, lisice, sove in krokarji so dremali pod njeno zeleno hišico. Biserka se jih je hudo prestrašila in zaklicala: »Čarovnica Gozdovnica, Biserka te kliče!«

Tedaj so planile živali kvišku in se hotele zakaditi v dekletce. Izza vogala je prihitela čarovnica na metli. Zažvižgala je, da so živali spet polegale, in vprašala: »Kaj iščeš tukaj, deklica prelepa?«

Jokaje je Biserka odgovorila: »Moj očka ljubi je ujet in je hudo bolan, prerada bi mu stregla, pa ne morem k njemu. Pomagaj mi, začaraj v biser me, a v ječi naj postanem spet dekle!«

»Prečudne tvoje so želje,« se je nasmehnila čarovnica Gozdoavnica, ki ni bila tako pregrozno ostudna kakor njene posestrime. »Počakaj!« in odpeljala se je na metli skozi okno v hišico. Hip nato se je ravno tako vrnila k Biserki. Blestečo paličico je imela v roki. Začrtala je z njo krog okoli Biserke in govorila:

*»Moj čar, moj čar,
ne bodi mi v kvar,
dekletce biser naj postane,
a v stolpu naj dekle iz bisera
spet plane!«*

Udarila je Biserko trikrat s paličico in postala je biser. Potem je potegnila spet krog okoli bisera, le v nasprotni smeri, rekoč:

*»Moj čar, moj čar,
ne bodi mi v kvar,
dekletcu bodi sreče žar!«*

Golobček je pobral s kljunčkom biser in odletel. Skozi lino je odletel naravnost k očku, ki je ležal na golih, vlažnih tleh.

»Golobček, oj,« je vzkliknil s trudnim glasom, »prišel si, da nisem sam, ko umiram!«

»Ne boš umrl, gospodar,« je rekel golobček beli in mu spustil v tresočo se roko blesteči biser, ki se je pri priči izpremenil v hčerko Biserko. Poljubila je očka rekoč: »Ne boš umrl, še zlato soncece boš zrl!«

Slekla je svoj plašč in ga pogrnila pod očka. Nalila mu je rujnega vinca v zlato čašico in mu jo ponudila. Srkal je oče z zadnjimi močmi.

»Pojdi, pojdi, moj golobček beli,« je dejala golobu, »reci slugam, da

naj prineso blazin, odej in zdravilni čaj. Moj očka mora ozdravitil!»

Golobček je odletel in Biserka se je vsedla k očku. Božala ga je in mu pela:

*»Sonček sije vsem ljudem,
sonček sije vsem stvaram,
sonček zemljo razsvetljuje,
srca žalostna razveseljuje.
Sijaj, sijaj, sonček zlat,
vžigaj v srcih nam pomlad!«*

Očka je zadremal.

Ob zori so sluge spustili v stolp vse, kar je bila Biserka naročila. — Golobček ji je sedel na ramo. Postlala je očku posteljo, mu dala čaj in zadremala poleg njega.

Tekli so dnevi. Skrbno je negovala očka in očka je ozdravil.

Nepričakovano sta zaslišala očka in Biserka hrup na stopnicah, koraki so se naglo bližali. Zarožljali so ključi v vratih. »Mislim, da so podgane site!« je dejal hripav glas in odprla so se vrata.

Mož z baklo je omahnil od strahu. Mislil je, da bo našel oglodano kraljevo truplo, pa je bil zdrav in poleg njega je bila prelepa deklica. Njegov spremljevalec je zatulil in jo ubral po strmih stopnicah naravnost h kralju.

Ves zmeden mu je povedal o čudu v stolpu.

Kraljev sin se je zaničljivo nasmehnil: »Kaj trepečeš in blebečeš kakor stara baba! Pojdiva, sam se hočem prepričati!«

Odšel je. Vstopil je v ječo in obstrmel. Prelepa je bila Biserka in očarala ga je.

Ni premišljeval, dejal je samo: »Deklica prekrasna, ali hočeš biti moja žena?«

Biserka ga je pogledala in rekla: »Jaz sem hči ujetega kralja!« Objela je očeta.

Kraljevič pa je dejal: »Lepa si kakor biserna rosa. Pojdi z menoj, tvojemu očetu naj se pa odpro vrata v zlato svobodo!«

Ko je slišala te besede, je ponudila kraljeviču roko in odšli so iz temne ječe.

Kralj se je začudil, ko je zagledal ob sinovi strani prelepo dekle z belim golobom na rami, za njima pa živega in zdravega ujetega kralja.

A preden je mogel izpregovoriti, je dejal sin: »Oče, to je moja nevesta in to je njen oče. Veselimo se!«

Kralj se je zamislil. Ujetnikova hči naj bi postala kraljica v njegovem kraljestvu? Hotel je reči ne, pa je beli golob odletel na njegovo roko in dejal:

*»Ljubezen veže naj ljudi —
in svet imel bo lepše dni!«*

Kralj se je nasmehnil. Objel je sina, Biserko in ujetega kralja. Na gradu in v vsem kraljestvu je zavladovalo veselje in trajalo je leta in leta ...

